

REDACȚIA

Arad, Deák Ferencz-u. Nr. 8

ABONAMENTUL

Pentru Austro-Ungaria: pe un an 20 cor. pe 1/2 an 10 cor.; pe 1/4 de an 5 cor.; pe 1 lună 2 cor.
 V-ril de Duminecă pe an — 4 coroane.
 Pentru România și străinătate pe an: 40 franci.

Manuscripte nu se napotăz

TRIBUNA POPORULUI

ADMINISTRAȚIA:
Arad, Deák Ferencz-u. Nr. 8

INSERTIUNILE:

de un sîr garmond: prima dată 14 bani; a doua oară 12 bani; a treia oară 8 b., de fiecare publicațiune.

Atît abonamentele cît și inserțiunile sunt a se plăti înainte în Arad.

Scrierile nefracate nu se primesc.

Anul V.

Număr de Duminecă

Nr. 12

SECĂTURILE.

(R) Ziarele române, ori cel puțin unele dintre ele, au ajuns ca negustorii cari și-au deschis prăvălie unii alătura de ceilalți: nu pot să se împrietenească din pricina pismei. Ast fel, cum nu era, la 1884, să se supere dl Murășanu pe dl Slavici! Până atunci adică «Gazeta» era singura foaie care apărea de mai multe ori pe săptămână și, afară de «Luminătorul» din Timișoara, singurul organ care mărturisise întreg programul național. Dl Murășanu era d'asemenea socotit — cel puțin așa credea d-șă — drept cel mai ager și mai învățat publicist român.

Vine însă dl Slavici de la București, chemat de toți oamenii marelui mitropolit Șaguna de fericită memorie, și întemeiându-se la Sibiu «Tribuna», ce apărea zilnic, «Gazeta» cade și rămâne pe al douălea plan, iar dl Slavici este recunoscut până și de cei mai neîmpăcați dușmani ai săi ca cel mai valoros publicist din statul ungar. Prin felul lui de a scrie, dl Slavici vrăjește pe toți și mișcarea politică începută de gruparea de la «Tribuna» ajunge să ia cu sine tot ce este de preț în sinul neamului românesc. «Gazeta» abea se mai citea și însuși atotputernicul Babeș și vestitul Mocsonyi sunt dați la o parte, luând conducerea cei cari grăiau Românilor prin «Tribuna» și «Foaia Poporului».

Adevărat, că și urgia stăpânirii ungurești asupra luptătorilor din această grupare se descarcă. Cornel Pop Păcuraru, Slavici, preotul Macaveiu, Septimiu Albini, Russu-Șirianu și alții cari au scris la cele două foi, stat-au, rînd pe rînd, ani de zile în temnițele Vășului, la Seghedin, Cluj și Sibiu, fără ca într'asta să se întărească nici «Gazeta», nici «Luminătorul». Ba dinpotriva: nația spriginește pe cei luați la țintă de Unguri, și «Dreptatea», întemeiată pe vremuri când se credea că s'a sfârșit cu «tribuniștii», abea poate să o mai ducă, iar puțin după ce noi întemeiam «Tribuna Poporului» în Arad, «Dreptatea» își închide prăvălia, după cum se întâmplase și cu «Luminătorul», tot foaie mocsonyistă.

Așa fiind lucrurile și mai adăugându-se faptul, că noi am întemeiat «Tribuna Poporului» după-ce dl Rațiu încercase să ne desființeze politiceste, pe noi, cei-ce l'am ridicat în scaun, — nu se va mira nimeni dacă vede cănd pe «Tribuna», când pe «Gazeta» făcându-ne nedreptate și invinuindu-ne fără nici un rost. Ce vreți? Deși bătrâni amîndouă, d-nii Rațiu și Murășanu, sunt și ei oameni cu slăbiciuni. Cum o să ne ierte dl Murășanu că am înființat în Ardeal două foi, luându-i pământul de sub picioare... Și cum o să ne privească cu ochi dulci moșul Rațiu, când noi am îndrăsnit să-i spunem că nu e nici cel mai cuminte, nici cel mai fără păcate Român; că am înțeles

să stăm alături de d-șă și să-l înălțăm numai câtă vreme îl vedem la fapte bune! Legați nu ne-am dat însă nimănui, nici am pus strajă gurei noastre când vorba a fost să biciuim atît re-tele săvârșite de Unguri, cît și pe cele ce se ivesc în sinul neamului românesc.

Se înțelege că ne-am aprins ast-fel paie în cap. Cum nu? Auziți d-Voastră: Să îndrăsnim noi a'l certa pe bătrânul Rațiu, care se credea voevod al Ardealului, pentru-că ieșind din temniță sparge partidul național român! Să îndrăznim a-l certa pentru-că se amestecă în afacerile României, dar de ale sale, d'acasă, vai de lume!

Eată de ce, de cinci ani de zile «Tribuna» ne ceartă într'una și noi avem curagiul să trăim, cu toate acestea, ba să fim chiar veseli și glume să facem când vedem că bătrânii dela Sibiu și Brașov — se întrec cu gluma.

De câte-ori ne învinuiesc pe nedrept cei dela «Tribuna», adunați acolo unii chiar de prin redacțiile foilor ungurești, am arătat-o nu odată.

Acum vrem să stăruim asupra unei reuțări a bătrânei gazete dela Brașov, care în numărul său dela 27 c. ear ne scoate vinovați d'un fel de păcat național.

Deși ascunsă sub Tîmpă, bătrâna vede până în Bihor. Și știți ce vede cu ochii săi ageri, pe cari vremea nu i-a putut încă slăbi? Vede «desfășurându-se tot mai mult acțiunea politică a consorțiului Goldiș-Mangra-Beleș sub egida tiszaștilor»... Cu alte cuvinte ea tot mai stăruie a crede, că la masa mare din 1899, când cu instalarea Episcopului Aradului, cuvintele schimbate între preaiubitul și cinstitul Episcop Popea și între contele Tisza au fost începutul unei «acțiuni politice» nenorocite: un fel de vînzare!... Frunțat de prin părțile Aradului și ale Bihorului s'au ticăloșit, după a d-lui Murășanu părere. D'aceea d-șă trage clopotul într'o dungă, strigă în «Gazeta» că prin Bihor oamenii lui Mangra s'au înțeles cu ai lui Tisza spre a face la alegeri neamul de ris, așa că dacă nu ne vom deștepta la glasul bătrânei de sub Tîmpă, ne prăpădim cu toții.

Adevărul adevărat este însă, că toți ai noștri își pun umăr lângă umăr pentru a-și apăra neamul și biserica și dacă face cine-va vre-un rău, apoi dl Murășanu de bună seama face, când întărită pe frați împotriva fraților nu pentru-că unii ar săvîrși vre-un rău, ci numai pentru-că în sufletul-i negru stăpânește încă tot pisma cea veche și necazul, că din lucefăr național, cum s'a crezut, se vede că-i o mare secătură.

Eată de ce, întocmai ca cei dela Sibiu, scrie într'una neadevăruri asupra stărilor de lucruri din aceste părți. Par-că cuvintele pot ținea locul faptelor și lumea se mai poate îmbêta cu apă rece!

Simplificarea administrației. La ministerul de interne se lucrează pentru pregătirea unui proiect de simplificare a administrației. Partea întâia a codicelui în pregătire, probabil că va fi prezentată dietei în cursul lunii Aprilie.

Din chestiunile, pe cari le va cuprinde viitorul cod administrativ, sunt încă în stadiul de pregătire: proiectul pentru arangearea afacerilor de cassă și conturi în comitate, pentru ordinațiunile privitoare la administrarea fondurilor casei orfanale, precum și pentru simplificarea serviciului administrativ.

Pactul croat. Comisia regnicolară croată a ținut în 27 l. c. n. o ședință, în Agram, sub presidenția lui Francisci și în asistența Banului Khuen-Hédervary. În această ședință s'a făcut desbaterea asupra a două proiecte relativ la pactul financiar cu Ungaria. După o lungă discuție, ședința a admis pentru desbatere planul referentului Eggersdorfer, ceea-ce s'a și început numai decît, primit fiind și în desbatere specială, cu puține modificări, proiectul lui Eggersdorfer. Aceeași comisie a ținut a doua zi ședință de încheiere, în care a hotărît definitiv asupra răspunsului, ce are să i-se dea renunțului unguresc.

Bucurie zadarnică.

Am arătat, nu de mult, că foile maghiare, ca și cele bulgărești, nu mai puteau de bucurie aflând că mai mulți generali din armata României și-au dat demisia. Adevărul era că au trecut la pensie câți-va generali bătrâni, ca în ori ce armată.

Bulgarii găsiseră însă prilej să se veselească, zicînd că acum ei pot face ori și ce împotriva României, armata acesteia ar fi ca vai de ea! Un neadevăr sfruntat. Acum, ca și în trecut, armata română este mândria țării și grija de căpetenie a înțeleptului rege Carol și a tuturor sfetnicilor lui. Ungurii și Bulgarii s'au bucurat deci zadarnic.

Ceea-ce nu-i împedecă însă pe ziaristii unguri să scrie earăși o minciună mare. Telegrama cu litere căt degetul de marț vestesc — în foile ungurești — că făcându-se alegerile pentru Senat, în România s'au petrecut bătăi grozave, a curs sîngele și oiaie ear morți ar fi în cît nu-i poți numera!

Minciuni nerușinate. Alegeri mai în liniște, ca cele putrecute în România, nici într'o țeară din apus nu se petrec.

În toată vremea cît au ținut alegerile, cea mai desevisită liniște a domnit; și numai după alegere, într'un singur loc, s'au întâmplat turburări. Și eată cum. În județul Teleorman a reușit generalul Manu, conservator și Dr. Petrini, liberal certat cu partidul său. De bucurie, alegătorii s'au pus să facă manifestațiuni: să umble, în orașul Alexandria, cîntînd pe străzi. Cei învinși, oamenii stăpânirii, s'au apucat și ei să manifesteze, ear când s'au

întîlnit, cele două tabere s'au încăierat. Un cetățean, cu numele Periețeanu a fost lovit în cap, nu se știe de cine, așa de rău, că a doua zi a murit.

Din întâmplarea aceasta, presa maghiară a făcut «vîrsare de sînge», «selbăticitii ne mai pomenite» și căte toate, numai ca să scrie rău despre Români și despre moravurile din România, să mai spele astfel rușinea ce într'adevăr, între Unguri se întâmplă la toate alegerile.

Minciuna însă, ori cît de îndrăzneată ar fi, se descopere iute și mincinosul rămîne de ris și ocară.

Alegerile din România.

Martii în 13/26 Martie s'au făcut în România alegerile pentru colegiul I de Cameră. Partidul național-liberal a eșit învingător pe toată linia, întrunind un număr de voturi neobiceiuit de mare față de candidații partidului conservator (în opoziție).

Astfel în București d-nii Emil Costinescu, Vasile Lascar, C. Robescu, M. Ferichide și B. Missir, candidați liberali au avut între 1636 și 1432 voturi, până ce conservatorii B. Păltineanu și alții au intrunît între 311 și 222 voturi.

La Iași candidații liberali au avut cîte 272 voturi față de 108 și 46 ale conservatorilor.

La Craiova candidații liberali au avut între 459 și 393 voturi, față de candidații conservatori cari au întrunit (între ei și dl Take Ionescu) între 320 și 107. Junimistul B. Știrbey a avut însă 376 voturi.

La Ploiești liberalii au avut 431, conservatorii (între ei și dl Take Ionescu) au întrunit numai dela 161 voturi în jos.

La Brăila conservatorii nici n'au candidat.

La Galați liberalii au avut 398 și 292 față de 130 și 57 date conservatorilor.

Și așa, în toate părțile. Dintre junimiști au fost aleși dl Carp, la Valslui și dl Al. Marghiloman la Buzău, ear' dl M. Vlădescu, fost president al Ligei, s'a ales la Câmpulung. Incolo nici un conservator nu s'a ales nicăiri.

E de însemnat, că conservatorii, și în fața alegerilor dela Cameră, ca și la Senat, au fost certați, așa că Epoca, ziarul d-lui N. Filipescu, fost ministru conservator, n'a recomandat cu nici un cuvînt, nici n'a spriginit pe candidații din București ai partidului conservator. Așa se explică înfrîngerea mare ce au suferit conservatorii, până când liberalii au luptat strîns uniți în jurul șefului lor dl D. Sturdza, întâiul sfetnic al Coroanei.

Pedagogie „patriotică“.

„Deutsches Tagblatt für Ungarn“ raportează următoarea monstră de pedagogie „patriotică“:

Un tânăr învățator dintr-o preparandie din sudul Ungariei povestea cu mândrie și în conștiința că a procedat „patriotic“ următoarele:

„Terminând preparandia, am ajuns într-un sat slovacesc. În sfârșit eată ocaziunea de a pute lucra pentru maghiarizare! Vă veți minuna, cât de îngrabă am făcut maghiari din copii Slovaci! În fiecare zi îmi începeam lecțiile în chipul următor: Strigam pe Chemetz, bunăoară, și-l întrebam: Ce ești tu? El răspunde cu mândrie: „Ja sem slovenski!“ Poc! îi ard o palmă răsunătoare și îi strig: „Ti si madscharski! érted?“ Apoi întreb pe Chlabek: „Mi vagy?“ „Ja sem slovenski!“ răspunde el încet. Poc! îi dau și lui o palmă. Apoi Karfunkelstein, pe care îl strig, răspunde clipind din ochi: „Ja sem madscharski!“ Eu, bine-înțeles, îl laud.

„Această operație se repeta zilnic, la începutul lecțiilor. La început era o ploaie de palme pentru copiii slovaci grei de cap, dar după trei săptămâni toți ziceau: Ja sem madscharski! Ve-deți dar, așa trebuie să creștem maghiari!“

Acest sâlbatic lenicerm, poreclit „educațiune“, nu există cuvânt de al-înțepa în decajuns.

Și acest sistem își are spiritul conducător în ministerul instrucției din Ungaria!

Asta-i școala maghiară de stat!

† Vasile Maniu.

Luni 12/25 Martie s'a făcut în București înmormântarea mult regretatului Vasile Maniu, membru al Academiei Române și unul dintre veteranii luptătorii din 1848.

Au luat parte la înmormântare Academia Română și Ateneul Român prin delegațiile lor, precum și un însemnat număr de prieteni ai defunctului, dintre cari am putut remarca pe domni: D. A. Sturdza, ministru-președinte, Ion Kalinderu, administrator al Domeniilor Coroanei, Gr. Tocilescu, profesor universitar, Al. Marienescu, Iosif Vulcan, Dr. Felix, Dr. Babeș, Saligny, general Falcoianu și mulți alții.

S'au ținut două discursuri, unul acasă de dl. Iosif Vulcan, din partea Academiei Române și altul la cimitir de profesorul Virgiliu Popescu, ca bănașean din Lugoj, orașul natal al reposatului.

Dăm mai jos textul discursului d-lui profesor Virgiliu Popescu:

Intristată Adunare,

Pe malul drept al Timișului, unde leagă podul Lugojul-românesc de cel nemțesc se află o casuță clădită înainte cu aproape un veac. În această casuță s'a născut acum 77 de ani Vasile Maniu. Primele studii și-le-a făcut în una din acele școli modeste, cari, înfintate pe lângă biserică și funcționând sub auspiciile bisericești, au știut totdeauna să infiltreze în inima copiilor dragostea de neam și de legea strămoșească. Studiile liceale și universitare a fost nevoit să și-le facă, ca noi toți bănașeni, în școlile ungurești, în care dom-

nește cel mai fanatic șovinism; dar școala ungurească n'a putut strica inima lui, și deja în revoluția dela 1848 îl vedem pe Vasile Maniu în rindul tribunilor, în luptele crâncene contra asupritorilor unguri. Ear în timpul absolutismului îl găsim luptând cu tot focul tinereții, cu condeiul, ea să dovedească dușmanilor neamului românesc, că Românii sunt de viață nobilă și că departe de a fi zdrobiți de vicisitudinea timpurilor își reclamă drepturile lor imprescriptibile pe pământul strămoșesc. Generația noastră, imbibată de otrava cosmopolitismului și a indiferentismului față de tot ce este nobil și frumos, nu poate înțelege însemnătatea acestor lupte grele, cari cu toate că nu au reușit încă să asigure Românilor de peste munți traiul național, la care au drept, totuși li-au dat direcțiunea sănătoasă în lupta pe care o duc și azi Românii pentru drepturile lor de a trăi și de a se desvolta naționalicește.

Nu eu voiu pute aprecia și pune destul în evidență meritele literare ale bătrânului Maniu. Alții sunt meniți să le judece și aprecieze. Voiu să amintesc însă o singură împrejurare:

Acum 19 ani, cu ocazia unei viziți ce a făcut Vasile Maniu Lugojului, m'a chemat la dînsul la Hotel „Regele-Ungariei“ și mi-a citit timp de trei ore o Introducere, ce făcuse pentru istoria Bănătuului, pe care începuse să o scrie. Cât foc era în aceea scriere a sexagenarului și cu câtă căldură îmi spunea: Îți citesc aceste foi, ca să poți aduce și tu mărturie dacă voiu muri mâne-poimâne, că bătrânul Maniu a muncit, și dacă n'a putut munci mai mult, au fost nevoile vieții, cari l'au silit să consume cea mai mare parte din activitatea sa în lupta pentru traiu.

Da, lupta pentru traiu face pe literat să facă advocatură, pe poet să facă pe profesorul de drept comercial, pe dramaturg să facă pe arhivarul și registratorul cine scie căreia administrației publice.

Lupta pentru traiu și simțul datoriei îl bagă azi și pe Vasile Maniu în mormânt. Convalescent după o boală grea, la 20 Decembre trecut D-rul Bucliu îl oprește să iasă din casă spre a susține un proces pentru cassa pensiunilor, al cărei advocat era și această eșire din casă i-a fost fatală și i-a atras moartea.

Acum că corpul lui Vasile Maniu pleacă din mijlocul nostru acolo, de unde nu mai este reîntoarcere, vin și eu ca unul din fiii Lugojului, pe care i-a iubit atât de mult și de care a fost așa de mult iubit, să-mi iau în numele Lugojenilor rămas bun dela dînsul. De corpul tău, Vasile Maniu, ne despărțim pentru tot-deauna, sufletul tău însă va fi vecinic printre noi și ne va îndemna la iubirea de națiune și lupta pentru propășirea neamului românesc.

Vecinică să-i fie pomenirea între noi!

Lupta pentru cruce.

Rectorul universității din Budapesta a ascultat, cum se știe, pe toți tinerii creștini, cari au subscris manifestul în afacerea crucii. Toată tinerimea creștină s'a declarat înaintea rectorului solidară cu cel subscris. În cazul, că la dictarea pedepsei senatul universitar ar alege numai vre o cătă dintre ei, pentru-ca — conform dorinței exprimate de Wlassics — să fie tractați în în mod draconic, tinerimea a proclamat cea mai largă solidaritate. Toți tinerii și-au comandat câte o copie după crucile negre puse la universitate și o poartă la butonieră. Trei dintre

ei au fost increditați, ea să scrie „Istoria mișcării pentru cruce“, începând dela batjocorirea ei din anul trecut până în timpul de față. Scrisoarea de îmbrăbătare ce l'a adresat-o baronul Kras Ivor, tinerimea a publicat-o în 10.000 de exemplare și a trimis-o la toate școlile superioare din țeară.

În același timp tinerimea creștină l'a trimis într'una multime de telegrame și adrese de felicitare, din toate părțile țării, pentru lupta ei înăfășată întru apărarea crucii și caracterului creștin al universității.

Ca un moment nou și important în afacerea crucii se ivește acum și cazul, că doctorii creștini, promovați până acum la universitatea din Budapesta, au adresat colectiv către senatul universitar un memoriu, în care stăruie pentru păstrarea caracterului creștin al universității; arată marele rău, ce rezultă din neglijaarea de-un timp încoace a educației morale înădească la universitate, unde instrucțiunea religioasă-morală e cu totul lipsită de idealismul, care trebuie să impodbească caracterul integru al omului cu învătătură și cultură superioară.

Lucrări slabe în mitropolia Sibiuului.

Nu pot să nu vă aduc la cunoștință tristă stare de lucrări ce s'a ivit deodată cu venirea Mitropoliului Meșian în părțile noastre.

Domnule Redactor! În speranța că aceste rânduri să nu se înrădăcinesc și să nu ia dimineașii și mai mari, îndrăznesc a vă ruga să binevoiți a scărmana lucrările în publicitate, că doară în chipul acesta venind și în fire, păcătoșii se vor întoarce de la calea greșită deja apucată.

Acel răsat ce a prins deja și răfacini despre care vreau să vă dau informațiune, este întregirea parochiilor devenite vacante tocmăi acum, când statul a venit cu întregirea salariilor preoțești.

Domnule Redactor! De când eu venires Mitropoliului Meșian la noi, apoi pități vă cum se întregesc, fără, ca să se țină cont vezi Doamne, de alte națiuni de care suntem înăunțurați, ba în multe comune conglomerati cu alte națiuni, fără ca să observe că, dacă statul a venit cu întregirea salariilor, să stăruim ca să se institue și persoane vrednice. Câte-va casuri și vă veți convinge despre adevăr, ba din acelea se poate prevedea viitorul și vaza bisericești, unde era să ajungă, dacă se va continua și mai departe cu astfel de întregiri.

Câte va casuri prospete ne vor lămurii. Devenind vacantă parochia din Vidăcului-Român, pentru aceasta s'a admis un învățator la examenul de calificățiune preoțesc, care aproape 10 ani a umblat din o comună într'alta fără ca să se fi putut stabili definitiv, și neavând nici o negățire de preot, — și fără să stea în seminar măcar o zi.

Comuna Vărd din protopopiatul Agnizei, tot în chipul acela s'a întregit.

Comuna Arpașul-inf., protopopiatul Avrigului, tot pe calea aceasta s'a întregit, făcându-se excepțiune, că pe acela l'a ținut paremi se 3 luni de zile în seminar, — poate că acesta n'a fost așa de gros la pungă ca ceilalți.

În chipul acesta de sigur vor mai fi comune.

Se naște întrebarea că, dacă parochiile devenite și deveninde vacante se întregesc cu astfel de indivizi, fără de pregătire, de ce lipsă mai e seminarul? De ce să se mai peardă timpul prin seminar 3 ani de zile? De ce să mai speseze părintii sutele cu copii lor?

Până n'a venit statul cu întregirea salariilor, mai mergea, căci, vezi Doamne, sunt și comune de aceea slăbuțe, unde în adevăr un om cu calificățiune mai că nu putea să trăiască cinstit. — astăzi însă, când acel preot din o comună săracă e salarizat ca și acela din o parochie bună, apoi, zău, nu mai merge.

D-le Redactor! De câte-ori auzi în popor zicându-se, că cum a făcut cutare și cutare de ce să nu facem și noi? — Ba pe cât tineri mai auzi zicând, că de ce să mai învete cutare și cutare școală, sau de ce să se mai pregătească de cutare sau cutare carieră? căci uite, acela însă de nici o pregătire și s'a făcut...

În chipul acesta apoi mulți părinți își trag copiii dela școli, mulți tineri își pierd pasiunea de a mai continua, ear' alți părinți mai cu dare de mână și mai prevăzători zic, nu mai spesez, mai bine cu speșele acelea mă duc la dl. protopop sau la vladica și vor face din fiul meu popă, învățator sau orice are de cuget.

Aceste constatări am aflat de cuviință a vile comunica tocmăi acum, când fiind răal multa parochii vacante, dintre care vă amintesc una descriindu-vă înăc-vă după informațiunile aflate și trecutul aceluia comune și aceea este comuna Cornățel.

Locuitorii acestei comune înainte cu 15—20 ani erau proverbiali de oameni rățaciți, oameni scărpați, renumiți în slăbiciuni. Devenind acea comună vacantă, mai mulți ani de zile nu și scărpați preot; cauza a fost renumele slab, — până când în cele din urmă un învățator cu pregătire de preot și-a luat inșă în dînt, cum zice Românul, a competat, și a fost și ales.

Cunoscându-și ch marca de preot, s'a pus pe lucru, a lucrat 10 ani, înăc astăzi s'au șters acele epitețe rușinoase de pe comună și locuitorii ei.

Acum prin transferarea aceluia preot în comuna sa natală, parochia Cornățel a devenit earăși vacantă, mălți dintre locuitorii comunei Cornățel, înțelegând că comunele sus-ținute ce au făcut, pare-mi-se s'a născut și în ei că: de ce să nu facă și ei ca acela? ideia, ba li vezi măl în toate zilele alergând la dl. protopop să se înțelegă despre lucru, că cum să-l pușă la cale; pe alții li vezi ispitind că cum a făcut cutare și cutare comună, că ar vol să facă și ei așa. Cu un cavent, cu tot prețul vreau să aduc și ei un om necualificat, zicând că vladica, dacă li umbli în rîd ce nu face? X.

Alte părți suprimăm, că prea sunt triste. Facem însă o singură observare: autorul acestor șire, Român des-interesat în cauză, scrie și „Gazetei“ și „Tribunei“, să vadă cele două ziare pe cine susțin și să înțelegă, de ce noi am combătut domina „neamurilor“. — Redacția.

Tovărășia Rațiu — Dăian — Dredean — Coroian.

Cu toată indignățiunea reamintesc toți Românii de cinste atacurile perfide îndreptate de tovarășia din Sibiu în contra părintelui Lucaciu.

Unul dintre membrii cei mai adicți ai acestei tovarășii a fost și este Eugeniu Dredean, actualmente preot gr. cat. în Tîrsolțiu.

Bata ce scrie foaia oficială „Szatmármegyei Közlöny“, în Nr. 12 din 24 Martie 1901, despre acest ilustra exemplar de Daianism, altoit în spiritul Rațiu-Coroianist:

„15 Martie în Tîrsolțiu. Bravul și patrioticul preot al Tîrsolțului, Eugen Dredean, precum ne comunică corepondentul nostru, a scribătorit și în anul acesta, ca și în anii trecuți, cu credincioșii săi, amintirea glorioasă și aniversarea mireșă a zilei de 15 Martie, adică în dimineața acestei zile mari naționale a celebrat o misă solemnă pentru iubită patria noastră maghiară, pentru fericirea și prosperarea ei“.

Cu acest maghiaron s'au întovărășit Rațiu, Dăian, Coroian, și în tovarășie cu el au dus campania scandaloasă contra părintelui Lucaciu, pe tema inventată și născocită spre zăpăcirea opiniunii publice române, că în Șișești sub conducerea părintelui Lucaciu s'ar fi serbat milenul maghiar.

Românii de cinste n'au uitat crima aceasta, s'evirșită de tovarășia din Sibiu, în contra unui caracter național și probat, ca al părintelui Lucaciu, și noi ne ținem de datorință, a prezenta o informațiune autentică despre un membru marcant al acelei tovarășii.

Cine se aseamend, se adund.

Și totuși Rațiu-Dredean-Coroianu vorbesc de spirit național român!

Adevărata pricină.

Incetul cu incetul ies la iveală adevăratele pricini pentru, cari dl advocat Stefan Cicio Pop, de legea unită, a scos sabia împotriva consistorului gr. oriental din Arad și, dând mâna cu unitul Dalianu, cu binecunoscutul Taica Moise, cu Măglaș cel fără prihană și cu archimandritul Hamsea, doritorul de mitră episcopescă, și-a pus gând să ne îmblățească pe toți cași nu plângem după domnia așa zisă a „neamurilor“...

Una dintre adevăratele pricini a supărării d-lui advocat ni-o destăinuiește chiar d-sa în „Tribuna“ dela 13/26 c., căci fiind zilele acelea dl Cicio pe la Sibiu, de bună seamă d-sa a dat amănuntele pentru articolul „Cine face confesionalism?“

Confesionalism face consistorul din Arad și ziarul nostru, ear nu consistoarele dela Oradea și Lugoj, ai căror oameni umblă pe sate, ca prin momeli și făgădueli să-i adimească pe Românii de legea răsăriteană dreptmăritoare a trece la unire.

Și știți cum face consistorul aradan *confesionalism*? Eată cum: *cinstind legea bisericească!*

„Regulamentul pentru procedura judecătorească în cauzele disciplinare în metropolia gr. or. română“ zice:

„§. 31. În procedura scripturistică inculpatul e îndreptățit a se folosi de un apărătoriu. De atari apărători se admit numai aceia, cari au autorisare dela respectivul consistor.“

Regulamentul acesta este votat de *Congresul Național Bisericesc* în ședința dela 24 Iunie (6 Iulie) 1886 ținută în Sibiu sub presidenția mitropolitului Miron.

Și fiindcă dl Cicio nu are autorisare dela consistorul aradan, și nici n'a cerut această autorisare, lucru firesc, că apelata pe care d-sa o înaintase la consistor în afacerea protopopului (atunci suspendat, ear acum pensionat) M. Bocșan, a fost respinsă.

Noi înțelegem că aceasta îl supără pe dl Cicio și-l aduce chiar pagube, pentru-că astfel d-sa nu mai poate să primească *procesele bisericești de apărare la consistorul din Arad*. Legea este însă lege, și câtă vreme e în ființă, consistorul are mai ales datoria să o păzească. Ca dl Cicio să poată apăra deci pe vreun ortodox în-

intea consistorului aradan, trebuie ori ca suslăudata lege să fie desființată, ceea-ce congresul nu credem să facă nici chiar de dragul dlui Cicio, ori ca consistorul aradan să-l de-a autorisare, ceea-ce, după câte d-sa a strigat împotriva consistorului, earăși cu greu se va implini.

Eată-l deci pe dl Cicio perzând *clientii!*

Noi nu suntem însă de vină la nimic și d-sa ni-a făcut o mare nedreptate când necăjit de pierderea ce îndură, a pus pe redactorul „Tribunei“ să ne ocărăască rău, zicând între altele, că foaia noastră „tot susține ce-i contrar intereselor noastre naționale și combate pe toți aceia, cari pace vreau, iubire propagă, solidaritate națională au de scop, luptă și neînțelegerile confesionale să încunjoare vor“...

Cititorii noștri, publicul mare va judeca, întru cât se potrivesc cuvintele acestea când vorba e de pacea cu dl Cicio... Da, credem și noi, că d-sa ar fi pe pace, dacă consistorul ar face după placul d-sale, și nu i-ar fi respins apelatele! Pace cu *procesele* însă nu se poate.

Apărătorii din Sibiu ai d-lui Cicio și ai lui Moise Bocșan, ca să arate că li s'a făcut nedreptate acestor buni Români și oameni cu multă lepădare de sine, iau de mărturie legea *ungherească* făcută la 1874, art. 34, §. 38, însă de legea bisericești române naționale nici nu vor să audă.

Frumos de tot. Ar rămâne numai, ca tovarășia de mai sus să se plângă mai *d'adrepul* stăpânirii, că Congresul național a făcut, ear fie-iertatul mitropolit Miron a subacris un regulament contrar *procedurii advocațiale*, regulament, care d-lui Cicio îi cășunează perderi simțitoare... și să ceară, ca ori ce advocat, fie și Ovreiu, să-și poată vîri nasul în afacerile bisericești române naționale.

Veți face-o și pe asta?

Serbarea regimentului din Arad.

— În amintirea luptelor dela Mortara și Novara. —

În viața militară, — deosebită în foarte multe privințe de viața civilimei, adese-ori întâlnim și mo-

mente mărețe, cari înalță inimile, cari măresc în noi toți stima și iubirea, ce cu toții o avem față de armată peste tot, și îndeosebi față de regimentele, în cari fiii neamului nostru formează grosul, în războiu, ca și în timp de pace. Ear momentele acestea, pentru armată însăși sunt o mândrie înălțătoare și un puternic indemn la fapte de vitejie, la neclintită iubire față de Domnitor și de patria comună.

Unul din asemenea momente l-am văzut petrecându-se Sâmbătă, în 10/23 Martie anul curent, la regimentul 33 de infanterie, staționat în fortăreața (cetatea) Aradului.

A fost adecă frumoasa srbare în amintirea zilelor de 21 și 23 Martie 1849 a luptelor vitejești dela Mortara și Novara (în Italia), unde regimentul 33 de infanterie a avut un rol mare, secerând învingere strălucită asupra Italianilor.

Serbările s'au început dimineața la orele 9, în fortăreața, cu serviciu religios, fiind de față regimentul din garnizoană în plină paradă, în asistența corpului ofiteresc în frunte cu comandantul cetății Excelența Sa generalul Vincențiu Lehmann și a unui public foarte numeros din orașul Arad. — Ca o figură însemnată, în mijlocul publicului participant, a fost și de astă-dată, ca în toți anii la această srbare memorabilă, bătrânul căpitan Tóth de Jak, în uniformă sa veche, singurul oficer în viață, care a luat parte în războiul din 1849 la Mortara și Novara și distins de Majestatea Sa Imperatul-rege cu „coroana de fer“.

După săvârșirea serviciului dumnezeesc, colonelul Wachsmann a ținut feciorilor o lungă și frumoasă vorbire în limba germană; dl căpitan Cioban în limba maghiară, ear feciorilor români dl căpitan Burdea li-a rostit următoarea vorbire în limba română:

„Soldați! Astăzi srbăm, ca în tot anul, amintirea luptelor vitejești dela Mortara și Novara; lupte strălucite, săvârșite de feciorii regimentului nostru în zilelele 21 și 23 Martie 1849, în războiul de 4 zile în Italia, sub comanda supremă a marelui mareșal Radetzky.

Pe atunci regimentul nostru purta numele de „conte Gyulai“ și era sub comanda viteazului colonel de Benedek, în divisia Altei Sale arhiducelui Albrecht.

„În ziua de 21 Martie 1849 (la orele 4½ după amiază), batalionul al 2-lea din acest regiment sosise la Mortara, care era în mâinile Italianilor. După o luptă eroică până seara și desconsiderând atacurile inamicului, batalionul străbătu prin oraș până la poarta de dincolo a orașului, când deodată se iviră alte trupe de dușmani, cari împresurară pe la spate batalionul nostru. A'uncel colonelul Benedek comandă la ai noștri să se întoarcă, și pornind acum nouă focuri, el provocă pe dușman să capituleze, să depună armele. În momentul acesta intră în oraș și batalionul întâiu și alte trupe, așa că, în scurtă vreme, regimentul nostru făcū dintre dușmani 2000 prizonieri și le luă 6 tunuri.

„Cu două zile mai târziu, în 23 Martie, tot regimentul nostru avu parte de o altă biruință strălucită asupra dușmanului; o luptă, care timp de 7 ore, dela 11 înainte de amiază, până seara târziu, a ținut cu cea mai mare vitejie în contra unui dușman gata a se jertfi pentru apărarea patriei sale. Culmea acestei lupte a fost lângă La Bicocca, cheia pozițiunii inamicului.

„Regimentul nostru făcū mai multe asalturi pentru luarea La Bicoccei, dar fără a reuși. În cele din urmă totuși isbuti să avanseze o coloană din aripa stângă, ear' momentul acesta îl folosi colonelul așa fel, că conduse regimentul înainte, atașându-i-se și alte trupe, și astfel la asaltul din urmă și hotărîtor: La Bicocca fu luată, lupta dobândită, inamicul se retrase fugind și încă în aceeași noapte a cerut el însuși încheierea păcii.

„După lupta strălucită dela La Bicocca, repositul arhiduce Albrecht a îmbrățișat și a sărutat pe colonelul Benedek în prezența corpului ofiteresc, rostind următoarele cuvinte:

„Domnilor! Această sărutare se cuvine și Vouă tuturor. Voi ați luptat ca eroi; onoarea zilei Vouă vi-se cuvine! Majestatea Sa va fi mulțumită cu Voi!“

„Soldați! Țineți și voi vecnic în amintirea voastră această distincție deosebită!

„Să mărturisim și jurământ sfânt să punem, că și noi, ca și strămoșii noștri, când voința Majestății Sale ne va chema, — pentru tron și pentru patrie nu vom șovăi nici pe un moment și nu vom cunoaște mai mare datorie, decât sau să învingem, sau să murim cu cinste pe câmpul de luptă!“

Vorbirea dlui căpitan Burdea a fost ascultată cu drag și foarte bine

MUSA SOMEȘANĂ.

(Partea a II.)

—Doine, hore și satire populare române din giurul Năsăudului.—

ADUNATE

de

Iuliu Bugnariu Sălduțanul.

Stempără-mi, Doamne, dorul,
Cum se stempără codrul,
Când cântă în el cucul;
Stempără-mi, Doamne, jelea,
Cum se stempără mierla,
Când înfrunzește coasta!

Bădișor, puin de Român,
Nu ținea doruța'n sin,
Ci-l aruncă peste sterpe
Și vină seara la fete;
Și-l aruncă peste oi
Și vină seara la noi.

La toți li-a cântat cucul,
Mie mi-a cântat sturzul,
Să mă duc să-mi las satul;
La toți li-a cântat mierla,
Numai mie pupăza,
Să mă duc, să-mi las țeara.

Mă uitai prin pomișori
Și văzui doi ochișori,
Ochișorii-au fost mierli,
Drag mi-a fost eu să-mi mângăiu,
Ochișorii-au fost cerniți,
Vede-i-aș din cap săriți.

Mănca-te ar boala de Neamț,
Dimineața-mi dai vinars,
Peste zi mă porți de nas,
Și mi arunci pușca pe brațe:
Na, copile, și te nvață,
Și te nvață a mpușca,
Noaptea'n șiliboc a sta!

— Io-am pus pușca la picior,
Capul jos, că mi-a fost somn;
Când capul l'am ridicat,
Eu de Neamț ls judecat:
Să fiu mort și împușcat,
Fără om din al meu sat,
Fără lumină de seau,
Fără om din satul meu,
Fără lumină de ceară,
Fără om din a mea țară.

Duce-m'aș ca luna'n nor,
Dar' nu pot de-al mândrit dor;
Duce-m'aș sus între stele,
Dar nu pot de-a mândrit jele;
Duce-m'aș să nu mai viu,
Peste codru, peste riu,

Peste munți, peste câmpii,
Peste vâile pustii.

Codrule cu frunză lungă,
Slobozi-mi nițică umbră!
— Umbră nu ți-oi slobozi,
Că ți-e mândra cam frumoasă,
Și trage la umbră groasă,
Și ți-e mândra tinerea,
Și trage umbra la ea.

Merg bărbați cu plugurile,
Nevestele bat crășmele;
Vin bărbați cu plugu'n sat,
Nevestele zac la pat.
D'otu bărbatul de nebun
Lasă boul desjugat,
Se duce la ea la pat:
— Ce ți-e ție, mări nevastă?
Sărătoasă te-am lăsat,
Rău beteagă te-am sfiat.

— Bărbate, sufletul meu,
Du-te tu pe est părau,
Doară-i da d'un fșgădău,
Și-mi ia o cupă de vin,
Fie și ferla deplin,
Și mi-o pune lângă cap,
Când oiu geme eu să trag,
Și te du de cată'n coș,
Ia puica d'angă cocos,
Și mi-o frige în slănină,
Ca să-mi cadă la inimă!

Pentru tine, ruță creată,
Nici am somn, nici am vieță;
Pentru tine, ruță plină,
Nici am somn, nici am odihnă:
Nice ziua cu lucrul,
Nice noaptea cu somnul.

Frunzuliță, frunză lungă,
Dorul meu, bădiț, te-ajungă;
Frunzuliță, frunză lată,
Dorul meu, bădiț, te bată,
Și te bată dorul meu,
Când vei bea la fșgădău,
Tu să bei, tu să-ți închină,
Din inimă să suspini!

Ești, leliță, până'n prag,
Și-mi dă gură că-s beteag;
De te temi de oare-cine,
Nu te uita drept la mine,
Ci te uita peste sat,
C'or gândi că ne-am lăsat,
Și te uita peste rîu,
C'or gândi că ne-am urit!

Aseară cam pe la cină
Trecea dorul prin grădini
Cu lămpaș și cu lumină;
N'a fost dorul singurăt,
C'a fost și al meu draguț,
N'a fost dorul singurel,
C'a fost și badea cu el,

primită de toți feciorii români ai regimentului.

Bravura și vitejia, dovedite de acest regiment în luptele de acum 51 de ani pe pământul Italiei, — sunt o mândrie și o măreție îndeosebi pentru Români, căci ei formează grosul regimentului, numărând 80 la sută; sunt o dovadă vădită, de virtuțile militare ale Românilor, de vitejia lor în războaie și de credința lor nelăștată față de Domnitor și de patria sa străbună.

Cinstea și mărirea, ce luptătorii viteji dela Mortara și Novara au adus steagul, regimentului și Domnitorului, se revărsă și asupra neamului întreg; și numai mândru poate să fie neamul românesc, că poate să dea armatei împărăției asemenea voinici de vitejie.

După vorbirea dlui căpitan Burdea s'au cetit apoi, în fața regimentului și a publicului numeros, numele vitejilor căzuți vârsându-și sângele pe câmpul luptelor descrise mai sus. S'au împărțit apoi la cei mai bravi din fiecare șarge interesele fundațiilor făcute anume spre acest scop de contele Gyulai, și regimentul a defilat, în sunetul marșului „Novara”, înaintea generalului Lehmann.

La orele 12^{1/2} din zi s'a dat apoi un banchet în cinstea zilei în casina ofițerilor, unde, pe lângă corpul ofițeresc, au luat parte și domni: fișpanul *Urbán*, P. C. Sa părintele arhimandrit *Hamsea*, ca reprezentant al P. S. Sale Episcopului *Goldiš*; vicispanul *Dálnoky* și primarul orașului *Salacz*.

Dintre toastele rostite cu acest prilegiu amintim: pe al comandantului cetății V. *Lehmann*, pentru Majestatea Sa Împăratul-rege, și pe al părintelui arhimandrit *Hamsea*, pentru regiment și pentru ofițerii acestuia. A plăcut atât de mult toastul părintelui *Hamsea*, că toți ofițerii, în frunte cu generalul *Lehmann*, s'au grăbit să-și mulțumească și să-și felicite.

Pentru-ca ziua însemnată să aibă o față și mai sârbătorească, după amiază s'au arangeat între soldați felurite jocuri, pe la toate companiile regimentului. Între aceste jocuri, mai frumos și mai măreț a fost jocul național românesc „*Calușorul*”, jucat de următorii 13 voinici români, sub conducerea vătafului A. Sas, toți în co-

stum național: Florea Șoimoșan, Mihail Văju, Adam Sas, Vasile Cătană, George Mihut, Stefan Popa, Petru Cosma, Constantin Illica, Moise Niegrea, Isailă Micu, Vasile Petruș, Vasile Marcușan și Iosif Cuedan. Prin minunatul lor joc, feciorii noștri au stors lauda și admirațiunea tuturor ofițerilor și a publicului adunat cu acest prilegiu în fortăreață.

Astfel a sârbat regimentul 33 din Arad ziua de Sâmbătă, 23 Martie, în amintirea luptelor dela Mortara și Novara și a vitejiei neperitoare a camarazilor de acum 51 de ani, ai căror urmași de sigur vor fi totdeauna vrednici de cinstea și renumele bun, ce ei au câștigat acestui brav regiment.

Normativ

pentru

„Masa studenților”

dela gimnasiul public român gr.-or. din Brad.

I. „Masa studenților” se înființează din fondul convictului dela gimnasiul public român gr.-or. din Brad de 3067 cor. 88 fl. și din suma de 2361 cor. 62 fl., incurse spre acest scop dela publicul român în urma inițiativei și conlucrării tinerimei studioase române din Zarand, cari contopite reprezintă capitalul fundamental de: 5429.50 coroane.

II. „Masa studenților” îngrijește, ca elevii dela gimnasiul public român gr.-or. din Brad, cari sunt miseri, dar' cu conduită bună și diligență, să primească prânz gratuit în fiecare zi în decursul anului școlar.

III. Capitalul fundamental e neatăcabil și se sporește prin contribuțiile, ce incurg dela binefăcătorii acestei instituțiuni umanitare sau odată pentru totdeauna, sau an de an, precum și din oferte marimonioase, din venitele ce rezultă dela producțiuni, serate literare-musicale, petreceri și colecte întreprinse spre acest scop.

IV. Binefăcătorii sunt:

a) fundatori, cari contribuiesc cel puțin 50 cor.,

b) pe viață, cari contribuiesc cel puțin 20 coroane,

c) ordinari, cari contribuiesc cel puțin 1 coroană pe an, și

d) ajutători, cari contribuiesc ori-ce sume, fie și mai puțin de 1 coroană.

Binefăcătorii aceștia nu au nici o înfrumiere asupra acestei instituțiuni în nici o privință.

V. Din venitele capitalului fundamental și intratele anuale 20% se capitalizează, ear' 80% se folosesc spre scopul mesei studenților.

VI. „Masa studenților” o administrează corpul didactic dela gimnasiul public român gr.-or. din Brad, sub supravegherea organelor instituite în Statutul gimnasial, având a observa strict dispozițiunile acestui Statut și Normativele, cari regulează administrarea averilor corporațiunilor bisericești, școlare și fundamentale din Archidieceasa ortodoxă română a Transilvaniei.

VII. Pentru administrarea averii instituțiunei „masa studenților”, corpul didactic alege din sinul său, câte pe un an, o comisiune administrativă, compusa din 3 (trei) membri și directorul gimnasial.

VIII. Comisiunea administrativă va prezenta la finea fie-cărui an școlar raport special, detaliat, despre activitatea sa în decursul anului școlar, precum și rațiociniul despre administrarea și starea averii la finea fie-cărui an școlar.

Conferența corpului didactic censurează acest raport, ear' direcțiunea gimnasială îl va publica în programa gimnasiului, pe care o va trimite fie-cărui binefăcător atât fundator, cât și pe viață, în câte un exemplar.

IX. Ajutoarele pe anul școlar de gestiune la va distribui conferența corpului didactic până la 15 Septembrie, având în vedere starea materială a respectivilor elevi, conduita lor în decursul anului școlar precedent și atestatul cu nota generală „bun”.

X. „Masa studenților” se pune în activitate îndată ce capitalul fundamental va ajunge suma de 10.000 coroane.

XI. Până când „masa studenților” își va acuirea locuința sa proprie, comisiunea administrativă va îngriji, ca elevii

să primească acest beneficiu în familiile bune, designate de corpul didactic.

Supravegherea în ce privește disciplina și vîptul, o îndeplinesc membrii corpului didactic pe rînd.

XII. Când la gimnasiul public român gr.-or. din Brad se va înființa un convict, „masa studenților” se va contopi în acela.

XIII. Aceste dispozițiuni se întregesc după necesitate, din timp în timp, prin conclusele corpului didactic, aprobate de autoritatea superioară bisericească-școlară.

XIV. Acest normativ intră în vigoare îndată ce Veneratul Consistor archidiececan îl va aproba.

Brad, din conferența corpului didactic, ținută la 22 Ianuarie (4 Februarie) 1901.

Președinte: *Georgiu Pătru*.

Notar: *Dr. I. Radu*.

Nr. 789 școl.

Aprobat.

Sibiu, din ședința Consistorului archidiececan, ca senat școlar, ținută la 1 Februarie 1901.

Ioan Mețianu, arhiepiscop.
Dr. Elie Cristea, ierodiacon, secr. cons.

Proselitismul în Bihor.

Între locuitorii comunei M. Lazuri și ai filiei Cărand, — în protopopiatul Orănița-Mari — deși până acuma un an au fost vestiți prin munca lor cinstită, prin blândețea și iubirea lor de neam și de biserică lor străbună, te un timp încoace s'au ivit niște mișcări primejdicioase, cari, nu numai că i-au stors de avere pe oare-căți, dar' i-au adus până la atîta decadentă morală, încât amenință cu trecerea lor la religia greco-catolică, propagată între ei de niște indivizi, cari judecari după faptele lor, numai sentiment de onestitate și cinste nu arată.

Doriam ca, pentru clarificarea lucrului, să ia cuvîntul cei mai de aproape intereseși din comună, ca să arate lumii starea adevărată a lui; dar' văzînd că în loc de vești adevărate au străbătut în public vești, cari împrescă tîm în prelații bisericii noastre, ca unul care cunosc foarte de aproape toată cauza, cu permisiunea Prea Onoratei Redacțiuni, îmi iau îndrăzneala a descrie starea lucrului precum este.

Moldiș de pe Iză,
Culca-m'as la umbra ta,
Să ved visul ce-oiu visa:
De-oiu visa ceva de bine,
Oiu mai veni pîn' la tine;
De-oiu visa ceva de rău,
Te-oiu lăsa la Dumnezeu.

De jelea vieții mele
Plîng paseri în cuiburele,
De jelea dorului meu
Plîng petrite pe părau,
Pasările'n cuibul sîu.

Copiliță, unde-i mere,
Fii copil, nu fi muieră,
Că și eu unde mă duc,
Is copil și nu-'s butuc!

Mândră pentru ochii tîi,
Mi-am urit părinții mei;
Mândră pentru gura ta,
Mă topesc ca cînepa;
Mândră pentru dorul tîu,
Mă topesc ca inu'n tîu.

Da-ți-ar, bade, da-ți-ar zîu,
Da-ți-ar, bade, Dumnezeu:
Șase boi la plugul tîu,
Șase boi ca pînuit
Să-i mînanți cu doftorii;
Șase boi, ca șase lei,
Să te uiți din pat la ei.

P'angă casa mândrui mele
Curge-un părăuș cu jele,
Ese mândra să se spele,
Dar' nu se poate de jele,
Că ști că-'s lacrimi d'a mele.
— Câte lacrimi am vîrsat,
Au făcut fîntăna'n sat,
Fîntăna cu trei isvoare,
Cine-o bea din ea să moară;
Doar'or bea dujman d'ai mei,
Să crepe inima'n ei;
Doar'or bea dujmancele,
Să crepe și'n dîensele,
Că mi-au făcut relele!

Frunză verde mîrgărit,
Frunzele s'au vestejit,
Drăguța m'a părăsit,

Stau în loc
Și ard în foc,
Es afară
Ard cu pară.

Mă dusei ziua la cîmp,
Doară pot să mă mai stîng.
Vîntul suflă — rău m'apînd.
Năcazul, care-l trag eu,
Nu mi-e dat de Dumnezeu,
Că-i făcut de capul meu.

Pentru tine, mândră, hîi,
Mi-a perit iarba'n tre vîi,

Și polog de nouă clăi;
Pentru tine, mîndruleană,
Mi-a perit iarba'n poiană,
Și polog de nouă cară;
Pentru tine, mîi leliță,
Mi-a perit iarba'n potniță
Și pologu'n dumbrăviță.

De-aș trăi ca frunza'n vie,
Nu iau fată cu moșie,
Să-mi poruncească ea mie,
Ci-oiu lua una săracă,
Ce 'i-oiu porunci să facă
Și să-mi fie mie dragă.

Cucule de sub pădure,
Du-te la mândra și spune,
Că eu mîne 'i-oiu trimete
Struțșor peniță verde,
În ciuda la două fete;
Struțșor peană cu flori,
În ciuda la doi ficieri.

Am drăguțe mîndre tare,
Una 'n deal și alta 'n vale,
Cea din vale mult îmi place,
Ear cea din deal moarte-mi face:
E oacheșă, sprincenată,
La ea mă cheamă îndată,
Și-mi zice cu vorbe line:
— Vin', bădiță, vin' la mine,
Vină tare și nu prea

Și-mi sărută gurîța,
Că mi-e arsă inima!

Mândra mea de astă-vară
Purta mîierea pe trei cară
Și-'i era gura amară;
Dar' lelița de acū,
Nu o vede cu anū,
Gura i-e ca fagurū.

Dorule, de unde vii?
— Din jos de pe la Sibiu.
Da de mândra mea ce știți?
— Știu bine, că-i sîntoasă,
Șede'n fereastră și coasă
Cu trei fire de mîtasă;
Nu știu coasă ori descoasă,
Dar din' ochii lacrimi varsă,
Lăcrîmele ca bobū
Și cu dor dela mîndrū.

Cînd eram în vremea mea,
Fete hîde nu-mi plăcea,
Dar' acum, sărac de mine,
Și de hîde-mi pare bine!

Mîi, leliță, albineață,
Ce te ții așa mîreață?
Că și eu is albineț,
Nu mă țtu așa mîreț.

Precedențele prozelitismului sunt următoarele :

Înainte cu un an și jumătate, notarul cercual din Lazuri, Mihail Popescu, a acceptat ca scriitor în cancelaria sa o reptilă otrăvită, un venetic dela rîul Iordanului, patriot de cinci pițule, pe ovreiu Fúzi Ernó, căruia de loc ce a apucat la masa notarială, lucrul cel dintăiu i a fost să aducă la ordine pe „büdös oláh boeskor“-ii, cum li numia și li numește și azi pe Românii din cele 9 comune ce aparțin cercului notarial M. Lazuri. În absența notarului el nu suferia pe nici un Român, fie fost acela membru în antistea comună, ori ba, să între în cancelaria notarială, ci din ambitul cancelariei, cu pălăria în mână trebuia Românul să vorbească cu șarpele înălțit.

Venindu i notarului la cunoștință acest lucru batjocoritor, a abzis serviciul patrioțului. Dar' ce să vezi? Până la ziua hotărîtă, ovreiu a început a scormoni prin actele cancelariei, și a luat de pe câte un act copie falsă și după ce s'a depărtat de la notar, cu aceste copii în mână a început a agita în popor, că notarul Popescu li-a defraudat banii, li-a mîncat pămînturile și acuma e în mîna lui; el li va face pe rotor calic, li va scoate din post și pămînturile notarului se vor împărți între ei, și alte multe d'astea.

La început poporul se îndoaia de „bună-voința“ jidanului; dar' acesta șiret dela fire, ce-a făcut? Și-a cumpărat trei cruci de Volta, și le-a acățat în grumaz, a înșirat pe peptarul uniformei de Yokey niște medalii părăsite, s'a făcut că e rudenie cu „Ministerul“, și că Ministerul l'a trimis în ascuns să umble în piciorul notarșilor; își arăta crucile și medalile către poporul ușor crezător și ast-fel și-a câștigat aderenți cu șarlatania și apoi să fi văzut preamărire și osanale! Spre rușinea neamului nostru, vre-o câți-va Români din Lazuri li purtau în trăsuri și cu steaguri ca pe un prinț. Câștigându și în ast mod aderenți, a făcut arătare la comitat contra notarului, s'a dus cu deputațiune monstră la vicecomitele și la comitele-suprem, cari vîzînd sîlbătîciile și purtarea cea neomenoasă a rătăciților față de notar, spre a liniști spiritele, au suspendat pe notar dela oficiu și au introdus contra lui cerețare disciplinară.

În decursul cercetării însă s'a constatat mișelia jidanului, și acesta a fost escortat din comună cu geanlur mi și aruncat în temniță pentru calomnie și răsvrătirea de popor („Unirea“ să ia notă!)

După-ce a scăpat din arestul preventiv, din nou a venit în Lazuri, și a fuchariat casă și earăși a început a agita îndemnînd pe oameni să facă acuză acum contra protopretorului, vice-comitelui și comitelui suprem la „vîrul sîu ministeru“; ba a mers și cu deputațiune la Pesta, dar rezultatul acelu demers îl retace deputațiunea până în ziua de azi, domolînd pe oameni cu: „fiș în așteptare“. Cine știe pe la ce jidan va fi mers cu deputațiunea? De când tine apoi procesul cu notarul, ovreiu este susținut de Români, pe cari li înșală în medal cel mai mișelose, încassînd dela dîșit sute de floreni în timbre de documente, ca să nu se priceapă bieții, spunîndu-le că timbrele în preț de 20 — 30 coroane dela fie-care li trebuie pe lucrurile lor, cu toate că el le prefacă în bani, lăudîndu-se că lui nu-i trebuie bani dela bieții oameni, pentru-că li vin destui de sus.

Vîzînd mișelia aceasta, oamenii de suflet și cu durere de neam, au sfătuit pe bieții oameni să nu se ia după el, să nu se lase înșelați de el, ci dacă au ceva cu notarul, ducă-se la un avocat și cu acela să caute.

Trăgîndu-se afacerea cu notarul, în urmarea apelatei ovreiuului și a soților sîi, și vîzînd ovreiu că cei mai mulți dintre oameni încep a se îndoi în spusele reptilei, așa că simția elîntîndu-se pernele sub el și erau p'aci p'aci să sară, șiretul ca să se mai poată susține până la ziua întemnițării, a recurs la o apucătură ce, așa se vede că-l mai ajută în existența lui. Anume a început a agita în popor și a vesti oamenilor că d'aceea nu-i pot țipa pe notarul Popescu, pentru că-i greco-oriental și că el ține și popa și vicarul și Episcopul din Arad, deci să treacă cu toții la religionea greco-estolică, să se facă uniți, că atunci uniții li vor atunga din notărie, ca și când astăzi așa-i e cui-va de ușor a zice unui officiant, care a servit neîntrerupt 30 de ani și mai bine, fără ca să se fi ridicat contra lui oare-care plînsoare, haid, du-te! ca și Domnul Christos, când a ris slăbănogului: „Ia-ți patul tîu și umblă“.

Și ce să vezi? Cu toate că nici P. C. Sa vicarul Mangra, nici P. S. Sa Domnul Episcop n'au nici în clin nici în mîneacă cu afacerea notarului Popescu, apucătura jidanului a avut efect și a aflat rîsunet și aderenți între oamenii cercului notarial, contrari notarului, între cari, dintre Români, rolul principal îl are preotul papistășit din Decănești Eugeniu Ardelean, care nu se sfieste a bea „Bruderschaft“ cu un înșelător ca Fúzi și a umbla cu el printre oameni, ne-

cîntînd la purtarea lui cea plină de patimi, urtă și ticăloasă; neținînd cont de aceea, că o religione nu se poate propaga cu biblia cea de 32 de foi și de către un om, care suferă să fie palmuit în public de un străin; de către un preot ca d-sa, care numai de aceea ține reverenda, pentru-că pîntecelul umblă după pîne, ear nu din datorință preoțească.

Acest preot papistășit cu o hîrtie de la și mai papistășitul canonic Lauran în mîna, cu fratele sîu de „scriptură“ Fúzi, ajutați și de oficialii domeniului episcopatului catolic de rit latin din Lazuri, promițînd poporului, că numai să se unească, a lor vor fi și biserica și școala până acuma gr-orientale și pînd acelea se vor lua dela gr-orientali, le va face biserică și școală ordinarială, că li-se vor face toate pe plac și după voința lor, cei ușor crezători s'au declarat, deși nu în înțelesul legii, că trec la unirea cea sfîntă, propagată de și mai sfîntul Ardeleanu și de apostolul sîu Fúzi. La aceste apucături s'au mai adaus și imprudenta și slăbiciunea preotului Bogdan, d'a nu facunoștința autoritățile competente la timp, ceea-ce trebuia să facă zicînd dînsul că n'ar fi fost capabil d'a liniști pe cei răsvrătîți, nepricepîndu-se cătuș de puțin la astfel de lucruri, deși a servit în acea comună peste 20 ani.

(Va urma.)

Recenziune

asupra cărții „Predice ocazionale și funebrele“ de Dr. Em. Elefterescu (1900), scrisă de Ioan Nicorescu, preot în Jabar.

(Continuare.)

După cele citate, cine se mai îndoaiește, că dl Elefterescu n'a plagiat predica dlui T. Gael? După atâtea constatări așa și pute să termin, căci suntem în clar cu lucrarea dlui autor, dar' ca să nu ni-se zică că suntem prea vehemenți în aprecierea lucrării, vom căuta și altele din predicile d-sale, ca cu atât mai mult să ne putem convinge despre prețul literar al chestionatului op. D. e. „Predica a XVII. „la moartea unui tînr“. Pasagiul al 4-lea din introducerea e luat din „Preotul Român“ anul 1892 din cuvîntarea funebrelă a dlui V. Criste.

Pentru ilustrare citez pasagiul acela: Elefterescu: Ori în ce casă întră moartea tirană, lasă în urma sa lacrimi, suspine și amărăciune. Aci smulge pe un copil din brațele părinților sîi, lăsîndu-l cu inima sfîșiată de dureri; în altă parte răpește pe părintele din mijlocul copiilor sîi, lăsînd în urma sa orfanii nefericiți, în altă parte despoie părinții de unicul lor fiu, unica lor

proptă, plîngînd bătrînețele lor într'o amărăciune neconsolată; cu un cuvînt urmele morții sunt triste, pline de vaete și suspine.

V. Criste: Ori în care casă întră moartea tirană T. mei A! în urma sa lasă lacrimi, suspine și amărăciune. Aci smulge pe copilășul mic din brațele părinților sîi, lăsîndu-l cu inima sfîșiată de dureri; colo răpește pe părintele câștigător de pîne din mijlocul fiilor sîi mitutei, lăsînd în urmă-și orfanii nefericiți și o mamă văduvă cu mult mai nefericită; colo desparte pe frate de soră, pe soț de soție; mai încolo despoie pe doi bătrîni îngărboviți și fără putere de micul lor fiu, unica lor proptă, adăugînd greutatea bătrînețelor cu o amărăciune neconsolată; cu un cuvînt: urmele ei sunt triste, pline de vaiuri și suspine.

Să trecem la altă predică funebrelă a d-sale, la a XXII. intitulată „Predică la moartea unei preotese“, și să vedem cum se recomandă dl autor cu această lucrare. Pentru-că să ne încredințăm, sunt necesitat să reviu ear' la o tabelă comparativă; să vedem dar':

Elefterescu:

„Not toți murim și ne cufundăm în mormînt ca ploaia în pămînt“.

Tristă adunare!

Eacă o lovire fatală a soartei, o lovire cumplită, lovire înfricoșată, care este în stare a cutremura și a sgudul și inimile cele mai împietrite; o lovire, care trebuie să producă compătîmire și în sufletele cele mai recte și mai puțin simțitoare, o lovire, a cărei pagubă nu este om care să o poată vindeca. Am venit deci să deplîngem, să vîrsăm lacrimi ferbinți, din inimă simțitoare la acest sicriu, în care zac rămășițele cele pămîntesti a unei iubitoare soție; am venit să deplîngem pierderea cea mare, care o suferă prea iubitorul și prea bunul nostru păstor sufletesc; o inimă care bătea atât de cald pentru scumpul ei soț, nu mai este, numai osemintele li mai zac în acest sicriu, menite a fi predate pămîntului, spre repausul cel etern.

Dacă în această lume înșelătoare, în această vale a plîngerii vin adese-ori nefericitii asupra omului, apoi zic că asta este una din acele mari nenorociri, care răneste adînc inimile suferitorilor. Și cu atât este mai simțită această nenorocire la un preot, cu cât el fiind tată de familie, are de a purta sarcini foarte grele pe umerii sîi, un preot văduv iubitor, are de-a purta în toată viața sa această sarcină a văduviei, și apoi cine nu știe, câte greutăți, câte jertfe, câtă neodihnă nu se cauzează părinților văduvi, cu atât mai mult unul preot, vîind a purta grija bună de familie, a-și crește copiii sîi,

Mersul sara pe uliță,
Vîzul pe mîndra 'n portiță,
Albă ca o lebediță;
Eu am ris, dar' ea n'a ris,
Inima mi-s'a aprins,
Eu rîdeam, ea nu rîdea,
Inima mi-s'aprîdea.

Nevastă cu ochi căpril,
Ce tot plîngi, nu te mîngîi?
De ț-e urît bărbatul,

Ia-l de brîu
Și-l du în rîu,
Și te pleacă
Și-l îneacă,
Că ț-o fi lumea mai dragă!

Cucule cu pene rari,
Mîndru cântî la pîcurari,
Și'n casarme la gendar;
Cucule cu pene scurte,
Mîndru cântî vara pe munte,
Și'n casarme la rîgate,
Vină cîntă și la mine,
Că te-oiu ținea foarte bine:
Cu colac în lapta dulce,
Doar' la munte nu ț'i duce;
Tot cu turte și cu vin,
Să nu ne mai despărțim!

Mîndru-i codru și 'nfrunzit,
Mie-mi pare veștezit
Pîn' ce trăiesc cu urît;
Mîndru-i codru și 'mpînat,
Mie-mi pare că-i uscat,
Pîn' ce trăiesc supărat.

Văsilică, măi muntene!
Leagă murgul la proptere
Și-l dă fîn cu floricele
Întră 'n casă nu te teme:
Că de cine te-ai temut,
Io de mult l'am otrăvit:

Cu otravă
Din Suceavă,
Cu așchiță
Din portiță,

Cu pîr galbin din cosiță,
Cu surcele dela lemne,
Cu pîr galbin din sprîncene.

Ce folos de astă lume,
Dacă zile n'avui bune,
Fără rele cu necaz
De micuță eu le-am tras,
Zile rele cu urît,
De micuț eu le-am simțit.

Pănaș de pe hinteu,
N'ai văzut drăguțul meu?

— Ba eu poate—l'am văzut,
Însă nu l'am cunoscut,
Că sunt mulți voinici sub soare,
Nu cunosc pe fie-care.

— Păunaș de pe hinteu,
Să-l cunoști —nu ț-a fost greu,
Că-i înalt și cam subțire,
Sdravîn ficioară din fire;
Are ochi ca mura coaptă
Și-l cunoaște lumea toată
Și are clop cu petele
Și pe degete inele.

Tu te duci, bădiță, duci,
Face-ți-s'ar calea cruci:
Tu te duci, bade, sîrace,
Eu cu dorul tîu ce-oiu face?
Face-vei destul de bine,
Că mai sunt voinici ca mine.

— Fie voinici pe căți fagi,
Dacă tu, bade, mă lași,
Fie voinici pe căți nucî,
Dacă tu, bade, te duci,
Fie voinici căți frunza,
Dacă nu ești dumniata.

Cucule de pe cetate,
Spune mîndrii sîntătate,

Că de mine n'are parte;
Câtă parte o avut,
Dela mine s'a trecut;
Puținică, ce mai este,
Easă-i mîndrit din nădejde,
Că și mie mi-o eșit,
Cînd de ea m'am despărțit,
Și mai mult nu ne-am tîlnit.

Până ce aveam drăgușă,
Imi părea noaptea micuță,
Dar' de cînd drăgușă n'am,
Imi pare noaptea un an.

M'a făcut mama ficioară,
Să fiu tatăl de-ajutor.
Cînd am fost de-ajutorie,
M'a dus Neamțu'n cătănie;
Cînd am fost tatăl mai drag,
M'a băgat Neamțu'n șireag,
În șireagul din 'nainte,
Unde focul se aprinde,
Unde nu-i spicuț de grâu,
Fără sînge până 'n brîu,
Unde nu-i spicuț de earbă,
Fără sînge până 'n barbă.

ca să fie demni urmași ai părinților sei? Dar' lovirea soartei odată întâmplată, nu este putere omenească, care să o poată delătura, să o poată vindeca; asemenea rane sunt nevindecabile, și noi muritorii, care suntem numai pulbere și cenușă, trebuie numai să ne plecăm cu umilință capetele înaintea lui Dumnezeu, carele singur poate dispune de soarte, viitorul și destinul nostru. Loviturile sorții trebuie să le considerăm ca niște probe de foc, prin care se lămurește aurul, și niște prin probe prin care Dumnezeu cercetează virtutea, tăria și iubirea noastră către densusul.

Ioan V. Rusu:

Predicătorul Săteanului Român Nr. 9 anul 1877.

Predică la înmormântarea unei preotese.

„Noi toți murim și ne cufundăm în mormânt, ca ploaia în pământ. (II. Carte a Imperațiilor c. XIV. v. 14.)

Eacă, triști ascultătorii o lovire fatală a sorții, o lovire cumplită, lovire înfricoșată, care e în stare a cutremura și a sgudui și inimile cele mai împietrite; o lovire, care trebuie să stărneasce compătimire, condurere și în sufletele cele mai reci și mai puțin simțitoare! O lovire, a cărei pagubă, nu este un pământean, care să o poată revindeca; am venit deci să deplângem, să versăm lacrimi ferbinți, din inimă simțitoare la acest sicriu, în care zac rămășițele pământești a unei scumpe mame și a unei iubitoare soție; am venit să deplângem pierderea cea mare, care o suferă preotul și o inimă, care bătea atât de cald pentru scumpul ei soț, nu mai este, nu mai există, numai osemintele îi mai zac în acest sicriu, menite a fi predate pământului spre repaos veșnic. Dacă în această lume înșelătoare, în această vale a plângerii vin adese-ori nefericiri asupra omului, apoi zice, că asta e una din acele mari nenorociri, care rănește adânc inimile suferitorilor! Și cu atât e mai simțită această nenorocire la un preot, cu cât, el tată de familie fiind — are de a purta sarcini foarte grele pe umerii sei, sarcini de acelea, cari puse și pe umerii îngerești încă ar deveni nesuportabile; un preot văduv, triști ascultători, are a purta în toată viața sa această sarcină a văduviei, și apoi cine nu știe, câte greutăți, câte jertfe, câte priveghieri, câtă neodihnă nu se cauzează părinților văduvi, cu atât mai virtuos un preot vrând a purta grijă bună de familie, a-și crește copiii sei, ca să fie demni urmași ai părintelui seu? Dar' lovirea sorții

odată întâmplată, nu este putere omenească, care să o poată delătura, să o poată vindeca; atari rane sunt nevindecabile, și noi muritorii, care suntem numai pulbere și cenușă, trebuie numai să ne plecăm cu umilință capetele înaintea celui de sus, înaintea ziditorului, înaintea lui Dumnezeu, carele singur numai poate dispune peste soarte, peste viitorul și destinul nostru. Lovirile sorții trebuie să le cugetăm ca nescari probe de foc, prin care se lămurește aurul, ca nescari probe, prin care Dumnezeu cercetează virtutea, tăria și iubirea noastră către densusul

(Va urma).

Dela sate.

Răspuns. În prețutul D-Voastre ziar Nr. 86 al foil de Dumineca ați binevoit a da loc unei „Lămuriri“, care tratează despre petrecerea din 12 Iulie 1900, arădată pe Câmpul-Pânel în folosul reuniunii femeilor române din comitatul Hunedoarei, — în care mi-se atribuie mie și preotului N. Suciul vina, că noi, ca și cassierul nu ni-am dat Onoratul public socoteala despre ofertele benevoale incuse cu acea ocaziune.

Pentru-ca să nu creadă Onoratul public cetitor al „Tribunei Poporului“ și cu deosebire Onorații contributori, cum-că am folosit pentru mine din banii încuși, din care cauză nu aș pute sau n'am făcut în jurnalele nici un raport, imi țin de datorință a da următoarele deslușiri, — pe care mă rog a le publica:

Din actul de concesiune al protopretorului se poate dovedi, că întreprinzător al petrecerii nu a fost I. Balomiri, precum voiește a se gira, ci doamna Maria Radu Zunea, dela care eu nu am primit nici când invitarea de a purta oficiul de cassier al petrecerii, ci puțin înainte de începerea petrecerii am fost rugat de invș. I. Balomiri să figurez eu și părintele N. Suciul, ca și cassier. — Ce să vezi însă? La petrecere figurează cassier domnul Radu Zunea, incassând și dispunând asupra banilor; am presupus imediat, cum-că Domnia Sa a fost încredințat din partea Doamnei întreprinzătoare cu oficiul de cassier, și prin urmare eu nu am incassat dela nimenea nici un ban. Doamna întreprinzătoare a anticipat arvuna musicanților, precum și alți bani ce au trebuit la decorarea localului;

Dumnia-ei, după detragerea speselor, a făcut raport Doamnei presidente a reuniunii despre venite și spese, și deci tot Dumnia-ei, împreună cu dl cassier Radu Zunea erau datorii a publica și în jurnalele numele D-ilor contributori și peste tot, rezultatul petrecerii; ear dacă până astăzi nici Dumnia-ilor și nici cei ce ar fi luat asupra-și această sarcină nu o au făcut, binevoiască a o face.

Pe dl invșător I. Balomiri îl rog să nu caute merite prin jurnale, ci să le caute în școală, căci acolo are teren vast de a le putea afla și câștiga.

Sibot, în 21 Martie 1901.

Simeon Săcarea,
preot gr. or.

Convocări.

Reuniunea invșătorilor rom. gr. or. din despărțământul protopopesc Radna, își va ține adunarea proxima Luni, în 9/22 Aprilie a. c., în școala confesională din comuna Ilteu, la care sunt invitați a participa atât membrii, cât și binevoitorii școlii.

Programa:

1. La orele 10 a. m. asistare la chemarea Duhului Sfânt.
 2. Ascultarea prelegerii practice din Constituție, ținând de colegul Rusu.
 3. Apelul nominal.
 4. Deschiderea ședinței.
 5. Reflexiuni asupra prelegerii.
 6. Raportul biroului.
 7. Incassarea taxelor.
 8. Executarea concluzelor adunării.
 9. Raportul comisiunii literare.
 10. Discuțiuni în chestii de școală.
 11. Propuneri și interpelări.
 12. Ficsarea timpului și locului pentru adunarea proxima.
 13. Alegerea a lor 3 membri pentru autentificarea protocolului.
 14. Încheiere.
- Din ședința biroului, ținută în Radna la 7 Martie st. n. 1901.
- P. Givulescu, președ.
S. Giurcoane, notar.

Reuniunea invșătorilor gr. or. rom. din despărțământul protopopesc al Șiriei, își va ține proxima ședință Mercuri, la 21 Martie (3 Aprilie) 1901 în școala de băieți din comuna Pâncota pe lângă următoarea

Programă:

1. Dimineața la 8^{1/2} ore asistare la chemarea Duhului Sfânt.

2. Prelegere practică în școala invș. S. Oașca.

3. Constatarea prezențelor.
4. Incassarea taxelor.
5. Cuvânt de deschidere presidial.
6. Reflexiuni asupra prelegerii ținute.
7. Raportul biroului.
8. Executarea concluzelor adun. generale.

9. Raportul comisiunii censoratoare.

10. Discuțiuni asupra cestiunilor școlare.

11. Extragerea invșăturii morale la temele din „Religie“.

12. Presentarea eventualelor operate sau disertațiuni.

13. Propuneri și interpelări.

14. Fixarea proximei adunări.

15. Alegerea a lor 3 membri pentru autent. prot.

16. Încheiere.

Șiria, 3/16 Martie 1901.

A. Dobos,
președinte.

Mulțămită publică.

Cu privilegiul concertului împreună cu teatru dat de corul bisericesc din loc în 2/18 Februarie a. c. au contribuit cu suprasolviri următorii domni și dame: P. O. Domn Mihail Popovici protopresbiter în Orșova cu 5 cor. 60 fl.; Dr. Mihail Pop cu 4 cor., fără a participa, George Tomescu cu 20 fl.; Ioan Popovici cu 3 cor. 20 fl.; fără a participa; Ghiță Scurtu cu 40 fl.; Nicolae Boicariu c. și r. cap. în pensie cu 1 cor. 20 fl.; Enachie Chiticean cu 1 cor. 60 fl.; Simeon Ion cu 1 cor. 60 fl.; Euahe Capușă cu 40 fl.; Ionescu N. cu 30 fl.; Ana Magariu cu fl.; d-na Kari cu 1 cor.; dl Silviu Radu cu 60 fl.; George Popescu cu 40 fl.; d-na Cornelia Dure cu 80 fl.; dl Ioan Miclău c. și r. căpitan în pensie cu 80 fl.; dl Traian Hențu, invșător în Orșova cu 2 cor., fără a participa; dl Nicolae Nestorovici cu 3 cor. fără a participa.

Pentru aceste marimoase oferte subsemnații exprimă și pe această cale mulțămirea lor profundă în numele corului bisericesc.

Mehădia, în 10/23 Februarie 1901.

Constantin Dure, președinte.
Petru Manciu, secretar.

Străină-s, mamă, străină,
Ca și mierla 'n cea grădină;
Nici aceea nu-i străină,
Că-i cu pupăza vecină;
Ear cucuța l-i văr dulce,
Grangurul frate de cruce.

Păsăruică din oblon,
Școală pe badea din somn,
C'a venit o comisie
Tocmai dela împărăție:
Om frumos să nu mai fie,
Vite grase să nu ție;
Vita grasă se diocache,
Om frumos cade 'n păcate;
Vita grasă să și fură,
Om frumos cade la ură.

Italfe, țară pustie,
Lasă pe badea să vie,
Că se coc strugurii 'n vie;
Și-i dedat'o porumbiță,
Și tot cară câte-o viță,
Și-i dedat un porumbas,
Cară câte-un struguras,
Și-i dedat'o coarbă neagră,
Și fuge cu via 'ntreagă.

Măi leliucă mândruluță,
Haid cu badea pe cea luncă,
Să-ți tai rășchitor și furcă.

Pentru-o biată de furcă
Să-mi dai de trei ori gurică,
Pentru-un biet de rășchitor
Să-mi dai gură de trei ori!

POVESTEA

Unei Coroane de oțel.

Scrisă anume pentru țărânlime.

De

GEORGE COȘBUC.

Oastea.

5. Călăreții.

(Continuare.)

Lupte mari, ca'ntr'alte războaie, n'au purtat călăreții noștri, din pricină că războiul nu s'a petrecut la largul câmpilor, ci tot pe dealuri și prin văi pe la redute. A fost războiul de tunuri și de baionete.

Lupte mai mici au purtat destule, ear ciocniri cu stoluri mărunte și răzlete au avut în toate zilele. Acestea au fost așa de multe, încât nu le-aș isprăvi nici într'o săptămână, dacă m'aș apuea să le înșir.

Ear eu n'am nici loc, nici gând să scriu povestea luptelor.

Dacă m'ași întreba cum s'au purtat călăreții noștri în luptă, v'aș spune numai o

singură întâmplare, aceea a lui Petre Mohor, când a smuls la Cneaja un steag turcesc. V'am povestit întâmplarea când am vorbit despre steaguri. Așa s'au purtat în luptă călăreții noștri pretutindeni: au fugărit pe Turci și li-au închis drumurile.

Ear dacă m'ași întreba, cum s'au purtat ca alergători cu știri și cu porunci și ca ajutători ai pedestrimii, apoi ascultați o poveste.

În vremea unei lupte pe sub dealurile Rahovei, un colonel, care cărmuia lupta, avea mare zor să trimească o poruncă unor companii, cari se băteau într'altă parte.

El a trimis un călăraș. Acesta trebuind să treacă pe loc deschis pe sub focul plumbilor turcești, n'a scăpat de moarte. L'a văzut însuși colonelul, cum a căzut mort de pe cal. Ear calul a apucat câmpii spăriat de șgomot.

Colonelul a trimis alt călăraș. Acestuia îi împușcară Turcii calul, și bietul om rănit și el la frunte a căzut sub cal.

Trimețând pe al treilea călăraș, colonelul îi zise: Fă ce știi, dar să duci porunca! E nevoie mare, și ne potopesc Turcii, dacă nu dăm de știre companiilor ce trebuie să facă.

Călărașul a dat pînă la calul și a plecat. Când a ajuns în bătaia puștilor turcești, el a descălecat, a dat calului drumul și s'a întins pe pământ. Ai noștri s'au uitat după el, cum se tira furisându-se de la o

piatră la alta, adăpostindu-se mereu, cum aștepta să treacă peste el unda de plumbi, — căci Turcii îl luaseră la ochi — și cum săria de-odată aruncându-se după alt adăpost, cum se făcea broască pe după răzoare. În urmă l'au pierdut din vedere.

După vr'o două ceasuri, când își pierduseră cu toții nădejdea să-l mai vadă, eatăl că sosește. Se trise în genunchi atâta drum, încât i-se rupsesse mantaua și tunica și-i curgea sânge din coate și din genunchi. Ear când a ajuns la colonel, a căzut jos și n'a putut să vorbească de oboseală și a arătat numai cu mâna spre cingătoarea brăului, unde avea ascunsă hârtia pe care i-o dase ca răspuns un căpitan.

Asta va să zică credință și împlinire a datoriei.

Pe pleptul unei asemenea om stau așa de frumos crucile Virtuții militare. Nu știm, care e numele acestui călăraș, căci vrednic este să l'știe toată suflarea românească și să-l pomenim în toate zilele vieții noastre. Nu e nimic așa de frumos pe lume ca ținerea credinței, și mai vrednic nu e nimic decât împlinirea datoriei tale. Ear călărașul acesta să ne fie pildă tuturor.

(Va urma.)

Din străinătate.

Reacțiune în Germania. Din Berlin se vede că în cercurile apropiate de guvern se voiește să se facă în urma atentatului săvârșit la Bremen contra vechii împăratului Wilhelm, un proiect de lege (*Umsturzplage*), care va fi prezentat Reichstagului când va începe sesiunea. Noul proiect va cuprinde măsuri foarte aspre contra acelor care umblă să strică ordinea de stat, adică în contra *anarchiștilor*. Vor fi tot-o dată strinși cu ușa socialismului, cari fac multă zarvă în Germania și mai cu seamă prin presă sunt prezivi.

Viața țarului primejduită. Țarul tuturor Rusilor și Domnul unei jumătăți din Europa nu e sigur de viață nicăieri. Se ajung aproape unele pe altele, știrile despre încercări și pregătiri de înveninarea, asasinarea sau zvrăvirea în aer cu dinamită a familiei țarului. Se anunță dese și înflorări complotari, ale căror fire se întind în toate părțile, la Paris, Londra și America.

Acum de curând se telegrafează la Paris și la Londra, că s'a descoperit o *conspirație în contra țarului*, în care s'a luat parte chiar *dignitari înalți de al curții*. Decretarea pornită a constat anume, că fundamentul palatului a fost săpată o *găuriță*, care era *plină cu o cantitate mare de dinamită*.

Sunt toate tot atâtea semne despre oportunitate grozavă, ce există între partidele rusești, cari iau în ajutorul scopurilor chiar și cele mai grozavice mijloace, prin cari vor să înspăimânte îndeosebi pe țarul, mai liberal decât antecesorii săi.

Descoperirea noului complot va avea efectul cel mai primejdios îndeosebi asupra *unor studenți*, a căror mișcare în contra autorităților e încă în plină fierbere. Reacțiunea, ce se produce prin asta, mai ales va răzbuna asupra lor, deși ei stau departe de atentate de asemenea natură oribilă.

Răsboiul din China.

Treburile din China se încurcă tot mai mult, așa că e gata, ca neînțelegerile dintre Anglia și Rusia, să ducă la încăierare.

Guvernul englez socotește învoiala sechestrată dintre Rusia și China de ofensă adusă intereselor puterilor, cari s'au însoțit pentru a răsturna mișcările chineze.

O știre din Londra spune, că reprezentantul Chinei de acolo s'a prezentat la ministrul de externe englez, pentru a l ruga să facă presiune asupra Rusiei, ca aceea să nu poată săli pe China să subscrie învoiala de la privința Mandșuriei. Știri anume ni-au vestit deja, că China a refuzat de a subscrie învoiala respectivă. Guvernul Japoniei, care a luat poziție pe lângă Anglia și contra Rusiei de la începutul războiului, crede că există două tratate secrete, dintre cari unul este a se subscrie la Petersburg, relativ la ocuparea militară a Mandșuriei; iar celălalt e de subscrie în Beijing, regulând influența și chiar a-tot-puternicia civilă a Rusiei în Mandșuria.

Apelul Chinei la puteri n'a avut de mare întreprinderea nici măcar a Angliei și guvernului din Petersburg, căci Rusia ține încă pe lângă învoiala secretă dintre dinea și China e o afacere în care puterile celelalte nu pot avea nici un cuvânt. Prin aceasta și motivează refuzul de a comunica o copie de pe învoială, cerută de Anglia, pe o parte, — iar pe de altă parte ar conștientiza de ofensă pentru eticheta diplomatică, dacă s'ar pune piedeci planurilor sale în urma informațiilor ce pot avea puterile din China.

Un membru al legățiunii japoneze s'a exprimat, că Rusia nu are drepturi asupra Mandșuriei; iar dacă Mandșuria ar fi cedată ei, vrea să aibă și Coreea. Japoia îndată va vedea că este de trebuință, este necesar să proceda fără zăbavă pentru a opri pe Rusia în pornirile ei periculoase pentru interesele japoneze.

"Daily Telegraph" dela 27 Martie anunță, știrea că Germania, Anglia și Japonia, în cazul născut conveniunea pentru Mandșuria s'ar subscrie, se vor vedea desfăcute

de obligamentele pe cari și-le-au însușit prin declarațiunile de până acuma, în chestia chineză.

Aceste puteri se ocupă acum de ideea: cum s'ar pute contrabalansa procedura Rusiei.

Din Berlin se depeșează, că la granița despre Rusia a împărăției germane s'au început lucrări de fortificație, în punctele Kolm, Althausen și Ribenz.

S'ajungem să vedem în loc de pace în China, războiul în mijlocul Europei? N'ar fi tocmai de mirat.

Noutăți

Arad, 29 Martie n. 1901.

Botez în familia domnitoare. În 25 l. c. a fost botezul micului prințior al prințului Leopold Salvator și al soției sale arhiducesei Blanca, născut în 20 l. c. Micul arhiduce a primit în botez numele Anton Salvator. La serbarea familiei a luat parte și Majestatea Sa Monarchul, însoțit de primul său adjutant contele Paar și de mai mulți membri ai familiei domnitoare.

Înalți oaspeți militari în Ungaria. Din Viena se anunță, că șeful statului major baronul Beck, însoțit de o suită de înalți ofițeri, a plecat în Ungaria, cu scopul, de a designa un teren în Ungaria pentru ținerrea marilor manevre de toamnă. Pentru luna Maiu se planuește o mare excursiune a statului major sub conducerea baronului Beck în valea râului Vag, la care vor lua parte 40 generali și mai mulți ofițeri înalți din statul major al armatei.

Rege predepsit în Grecia acum de curând s'a introdus darea pe câni, ceea ce lă început a pricinuit mare amărăciune între oameni. În curând însă publicul din țară a fost surprins de o veste, care pe mulți l'a înveșelit. După noua lege adevă, fiecare om la un termen anume, sub pedeapsă în bani era obligat să anunțe autorităților numărul cânilor, câți are. Curtea regală are patru câni dar funcționarii curții uitaseră să-i înștiințeze la timp. Pe temelul legii, curtea regală a fost provocată să plătească amenda în bani, și astfel regele George cel dintâiu s'a grăbit să plătească pedeapsa, ca nu cumva să i-se facă — execuție.

Președintele Krüger, după-cum raportează din Bruxelles o telegramă cu data de 25 Martie, va pleca în luna viitoare în America, pentru a cere intervenția lui Mac Kinley în favori Burilor.

Zece ani de mișcare literară în Transilvania (1890—1900). Material critic, de Il. Chendi, Oradea-Mare 1901, — a apărut de curând în broșură și se găsește de vânzare la Administrația ziarului nostru, cu prețul de 1 coroană.

Anunțând aparițiunea acestei valoroase lucrări, promitem a reveni asupra ei.

Nou doctor în medicină Mercuri a fost promovat la gradul de doctor în științele medicale la universitatea din Viena, dl. The Ganea. Ii dorim succes în noua carieră.

Societatea „Petru Maior”. Ni-se trimite „Raportul anual al societății „Petru Maior” din Budapesta pe anul administrativ 1899—1900, care arată starea societății din anul susnumit și fazele prin cari ea a trecut în timpul acesta, ceea-ce îndeosebi și pe larg se arată în „Partea generală”, redactată de dl. Aurel Cioban, președintele societății. În partea specială se face cunoscut spectul membrilor societății: ordinari (59), onorari (35) și fondatori (38). Apoi: cabinetul de lectură; biblioteca; binefăcătorii societății pe anul 1899/1900; cassa societății și în urmă o dare de seamă despre activitatea comisiei literare.

Milionari în Ardeal. Din Murăș-Oșorhei vine știrea că, murind acum câțiva ani în Craiova, un prinț cu numele Miristai, a lăsat averea sa rudenilor sale, cari au trebuit să fie cautate. S'a găsit această fami-

lie, adevă rudele răposatului prinț milionar în Ardeal, în persoana unui funcționar comitatens și a unui notar cercual. Peste acest din urmă a dat norocul cu milioanele.

Rectificare. În Nr. 46 al „Tribunei Poporului”, pagina 3, în „Răspunsul d-lui Teaha”, s'a strecurat o greșală de tipar în fraza: „Și de aceea am speranță, dacă autoritățile gr. ort. nu se îngrijesc să pedepsească pecatul comis în Lighet” etc., să se citească: „... autoritățile bisericești gr. catolice...” căci acestea au datoria a pedepsi pecatul în cazul de față.

O nouă carte de contabilitate. Dl. I. C. Panțu, profesor la școala comercială superioară română din Brașov, a scos zilele acestea de sub tipar o nouă carte de contabilitate cu titlul „Introducere în contabilitate și contabilitatea în partidă simplă”. Cartea aceasta e menită a lăți cunoștințele de contabilitate la poporul nostru. Autorul purcedând din mici exemple practice, stabilește regulile de lipsă și principiile contabilității, făcând un curs complet al acestei științe. Recomandăm cartea aceasta cu deosebire preoților și învățătorilor, comercianților și tuturor acelor, cari stau în legătură cu băncile noastre. Ea s'a tipărit în Tipografia A. Mureșeanu, se estinde pe 14 coale de tipar 8 mare, costă 2 cor., plus porto postal 20 bani și se poate procura și dela amintita Tipografie.

Mulțumirea lui Tolstoi. Ziarul socialist „Vorwärts” din Berlin publică o scrisoare a celebrului scriitor rus Leo Tolstoi, prin care acela mulțumește pentru scrisorile și telegramele de aderent ce i-s'au trimis din diferitele părți ale lumii, cu ocaziunea comunicării sale de către sinodul rus.

Prun roditor în biserică. În biserică din Beșea, comitatul Târnava-mare (proto-presbiteratul Sighișoarei), anume: în lăuntru altarului la fereastră spre răsărit în 2 Aprilie 1890 a răsărit un prun aproape lângă zid, pe care preotul l'a cultivat din an în an așa, că astăzi a ajuns înălțimea de 4 metri, deși în anul trecut l'a tăiat crengile, ca să se îngroașe în jos. Anul trecut prunul a rodit 3 prune, bine dezvoltate, ca și celelalte din aer liber, s'au copt deplin însă numai pe la finea lunii Octomvrie. Prunele stau în prun în altar până în ziua de azi, fără să cadă vre-una jos. Acum de vre-o săptămână însă cineva dintre cei cari aveau intrare în altar (să măture), a luat una din cele trei prune. Se vede că a lăcomit la pomul oprit ca la cel din rain Eva strămoașa. De sine înțeles, că acum prunele sunt cam săbărite, frunzele pomului numai acum încep a căde din el câte una. Și tot acum încep mugurii a se dezvolta, fiind-că prunul acesta inverzește primăvara și l floarește cu o lună mai curând decât cel din aer liber, fiind scutit de frig și de vijelii. Nutrement primește din pământul de lângă zid, apă nu i-se dă de loc, și soarele străbate mai cald la el prin sticla ferestrei. Acest prun an de an își susține frunzele cu mult mai bine dezvoltate decât prunul cel din aer liber și sunt verzi ca edera până către Crăciun. Poporul l'a numit „prunul popii Dumitru”.

Mașina de sburată alui Dedal. Cu ocaziunea săpăturilor nouă, începute nu de mult pe teritorul Athenelor antice, s'a aflat o statuie, care probabil reprezintă pe Dedal (Daidalos), primul care s'a ocupat cu ideea mașinei de sburată, și amintirea căruia se pierde de parte în negura miturilor eline. Statuia e provăzută cu patru aripi, de construcție complicată și dirigiabile, legate strins de trup. După-cum afirmă inginerul Meves, aripile sunt construite cu multă cunoștință și corespunzător recerintelor tehnice, ceea ce arată că încercarea lui Dedal, de-a rezolva problema sburării, n'a fost simplă nebunie, cum pare a o prezinta mitul.

Un candidat de avocat ori scriitor, ca bun concipient în limba maghiară, poate fi aplicat pe lângă condiții bune în cancelaria advoca-

tului Dr. Méré Samu, în Borosjenő. — Doritorii să se adreseze la dînsul.

De vânzare. O economie mică și foarte folositoare. În comuna Plugova, Mehadia, este o economie de 8 lanțuri catastrale și 1500 Mt. □ de vânzare, și adevă: un loc pentru casă 320 Mt. □ în părți cositură, 4 l. 269. Mt. □ în 5 părți arătură de 3. l. 1259. Mt. □ O vie aproape de scările Herculană 1262. Mt. □ Doritorii de a cumpăra, să se informeze la vânzătorul Ioan Corneanu finananz-Oberaufseher în Oravicea Petroleum-fabrik

Poșta Redacției.

E Hedeșeanu, în Pecetia. Intimpinarea D-tale este o întărire a celor scrise de corespondentul nostru. Recunoști adevă și D-ta, că ai luat parte la banquet cu Ungurii; că au fost și aiții, asta nu e scuză, ci cu atât mai rău, dacă se găsește și aiții slabi de înger. Tot așa, recunoști că nu ai foaie românească în casă, ci umbli la casina maghiară. Frumos exemplu dai odraslelor ce crești și părinților elevilor D-Tale!

Poșta Administrației.

Dlul C. Sim. Sibiu: Pentru cartea ce ne-o cereți, să vă adresați la autor, Enea Hodeș profesor. Caransebeș.

Dlul Ioan Ovrănu, Predet: Am primit 2 coroane pe semestrul I. foaia vi-se trimite.

ECONOMIE.

Prețurile cerealelor după bursa din 29 Martie 1901.

Grâu,	pe	Aprilie 1901	Cor.	7.56—7.57
Grâu,		Octomvrie		7.69—7.70
Cucuruz,		Maiu		5.27—5.28
Cucuruz,		Iulie		5.39—5.40
Ovăz,		Aprilie		6.38—6.37
Secară,		Aprilie		7.61—7.63
Rapiță,		August		12.55—

ULTIME ȘTIRI.

Budapesta, 28 Martie. În ședința de azi a Dietei, la continuarea desbaterii asupra încheierii unui nou contract cu societatea „Adria”, s'a ivit o scenă de tot furtunoasă. Deputatul Rakovszky István (din partidul popular) adevă, a aruncat ministrului de comerț Hegedüs vorba în față, că a treia parte din acțiunile „Adriei” se află în mâinile ministrului, ceea-ce a provocat o furtună sguduitoare între deputați și membrii guvernului. Se vorbește chiar de o criză serioasă în urma acestei descoperiri.

Viena, 28 Martie. Comisiunile austro-ungare pentru votul în ședința de azi au primit proporția de până acum a votelor: pentru Ungaria 346 și pentru Austria 654. Acest pact al votelor se estinde până în anul 1907.

Lupta Burilor.

Londra 27 Martie. Lordul Kitchener comandantul armatelor engleze din sudul Africii a făcut guvernului său declarațiunea, că dacă nu i-se vor trimite cât mai curând 30.000 oameni, nu garantează că războiul nu s'ar întinde; și ar pute dura încă trei ani, fără-că Burii să poată fi zdrobiți.

Durban, 28 Martie. Se raportează, că generalul bur De Wett cu 400 Buri a trecut granița Transvaalului, în distanță de 35 miluri dela Standerton.

Londra, 28 Martie. Ziarul „Daily Mail”, organ apropiat de guvern, atacă în termeni aspri pe Rusia pentru politica ei fățarnică și o amenință cu pășirea energică a puterilor în contra ei.

Îndeosebi este atacată Rusia de presa japoneză, mai ales pentru Korea. Atât presa, cât și opinia publică a Japoniei pretind pornirea imediat a războiului în contra Rusiei.

Editor. Aurel Popovici Barcianu. Red: respuns: Ioan Russu Șirianu.

!! Mai ieftin ca ori unde !!

Din privilegiul sezonului de primăvară și vară, am onoarea a recomanda onor. public marelui și bogatului meu

**deposit de
haine bărbătești și de copii,**

ce se vând cu cele mai moderate prețuri, precum și cele mai fine costume de modă și de salon pentru bărbați și copii, pardesiuri și îmbrăcăminte de dormit, paltoane de ploaie și havelocuri.

Recomand depositul meu de haine de primăvară și vară, mai ales onorațiilor domni preoți cărora le vând cu cele mai ieftine prețuri.

Cu stimă

Izidor Moskovitz
Calea Andrassy-ter 8.
In fața cu biserica minoriților.

583 1—5

!! Mai ieftin ca ori unde !!

Fondat 1840.

Fondat 1840.

STEINITZER N.

Prăvălie de materii de văpsit, zugrăvit și de lacuri exclusiv.
Arad, piața Andrassy Nr. 3.

Lack de cea mai bună calitate pentru padiment și lack cu luciu pentru parchet.

Vapsea	Terpentin	Șerlack
Firnais	Ulei de in	Fournir
Brunolin	Carbolin	Lațuri
	Cleiu	

Toate necesariile pentru tâmplărie — Pansule. — Modele pentru pereți.
Deposit bogat de materialuri de speclitate. — Comandele din provincie se execută punctual.

581 1—5

Crema Margareta

este cel mai sigur mijloc pentru producerea, perfecționarea și conservarea

! frumuseții !

Acest minunat preparat nevătămător, curat și fără grăsime are un efect uimitor.

In câte-va zile face să dispară alunele, petele de ficat, coșii, jupuiturile, bibițele, punctele negre (comedonele) și toate afecțiunile pielii. Netezește încreșturile și ciupiturile de vârsat (bubac), având efect chiar și asupra celor mai înaintați în vârstă, cărora le face pielea tânără și frumoasă.

Dr. Mosengeil și Metzger, renumiți profesori, vindecă încreșturile de pe obraji cu ajutorul masajului. Spre ac-st scop Crema Margareta este cea mai potrivită. Dacă se masează zilnic fața cu Crema Margareta, dispar nu numai alunițele, petele de ficat, și alte necurătenii de piele, ci și încreșturile, ciupiturile de bubac și alte anomalii cauzate prin bătrânețe, griji, boale etc. etc.

Un perservativ în contra arșitei soarelui și a vîretului.

Se poate și ziua întrebuița.

Pudra de dame Margareta 1 cor. 20 fil. 553 16—

Săpunul Margareta 70 fil.

Pasta de dinți Margareta costă 1 cor.

Regeneratorul părului, care produce culoare originală părului încăruntit, 2 cor.

Blondinisarea părului de orice culoare, prin care părul primește o culoare aurie, 1 și 2 cor.

Pomada tanochinică, cel mai bun mijloc spre cultivarea și creșterea părului, 70 fil. și 1 cor.

Resucitor de mustați Behus de Vilagos, spre cultivarea mustaților, 50 și 70 fil.

CLEMENT FÖLDES

Arad, strada Deák Ferencz Nr. 12.

Representant general pentru România:

Domnul Moritz Pollak București, Calea Văcărești Nr. 5.

Se află de vânzare la droguerie; Brusa, Economul & Co., M. Stoinescu, I. Tetzu, I. Zanfrescu și în en gros și detail la Frații Albachary și la toate farmaciile.

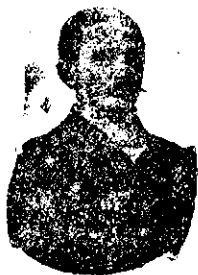
Dovadă despre eficacitatea folosirii cremei Margareta o ș următoarea epistolă:

D-lui Gutori Földes Kelemen, în Arad.

Folosesc demult Crema-Margareta. Primește simpatiile mele pentru efectul bun al acestei creme.
București

Maria Ionașcu, artistă la Teatrul Național.

Cel mai bun croiu!

Insoțirea

CALȚUNARILOR din ARAD,

Strada-Bisericeii, Palatul Minorităților.

Singură în felul său ține în deposit numai fabricații proprii sau gătește la comandă

ghete pentru dame și bărbați,

cum și papuci pentru băieți și fete, apoi ghetă comode și alte soiuri de încălțăminte.

Toate acestea nu sunt lucruri de fabrică, dar' sunt mai ieftine și mai bune.

Comandele din afară se execută prompt și cu prețuri moderate.

Trimitem și la casă ghetă de probă în orice timp dorit.

Aparat elastic pentru călcaie, invenția lui Löderer, căpitan de honvezi ung. reg., aplicabil atât la ghetă de dame, cât și la ghetă pentru bărbați, se poate avea numai dela noi.

Mare magazin de creme și lack-uri în diferite culori

Prețuri ieftine de necrezut!

Numai articli de fabricație proprie!

586 1—5

Materie de calitate excelentă!

Concurs.

Pe baza ordinului Ven. Consisteriu gr. ort. român aradan de Nr. 10914/900 se publică concurs din nou pentru îndeplinirea parohiei din comuna Pâncota, protopresbiteratul Șiriei, diecesa Aradului, — devenită vacantă prin moartea decedatului Isaia Faur — cu termen de alegere pe 22 Aprilie (5 Maiu) 1901.

Beneficiul acestei parohii e:

1. Una sesiune pământ estravilan comasat de 33 jughere 10010
2. Un intravilan.
3. Birul de 800 coroane din cassa episcopiei culturale.
4. Venitele stolare dela 140 case.

In temeiul ord. Consist. Nr. 6932—7540 din an. tr. decretului această parohie de clasa primă, concurenții sunt avizați a susține peștile adresate comitetului parohiei, instruite conform §-lui 15 litera din „Reg. pentru parohii“ până la 17/30 Aprilie 1901 exclusiv, Dn protopop Georgiu Popovici în Șiria (Vilagos), ear cu observarea §-lui 18 din „Regulament“ sunt poștiți a se prezenta în cutere Duminecă sârbătoare pentru a cânta, respective a celebra și euvânta.

Alesul e obligat a ține catichisare cu ucenicii meseriași de e r gr. ort. română din Pâncota în toate Duminecele de peste an, fără a remunera.

Pâncota, din ședința Comitetului parohiei, ținută la 8 MaMar 1901 st. n.

Comitetul parochial.

În conțelegere cu: Georgiu Popovici m. p., prtopresbiter tractual.

577 1 2—